

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΝΘΗΔΩΝΟΣ Κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ.

Συνωδῶ τῇ ἀποφάσει τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ἐν τῇ Συνεδρίᾳ αὐτῆς ΟΕ΄/19.2. 2013 ἔλαβε χώραν ἡ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον ἐκλογή τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Κωνσταντινουπόλει, καί ἐν συνεχείᾳ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, 11ην /24ην Μαρτίου 2013, συμφώνως πρὸς παράκλησιν τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων πρὸς τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἔλαβε χώραν ἡ χειροτονία αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου τῇ παρουσίᾳ ἀντιπροσωπείας τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐκ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καί τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου εἰς Φανάριον ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Κατὰ τὴν Ἀρχιερατικὴν Χειροτονίαν ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος προσεφώνησε τὸν θεοφιλέστατον ἐψηφισμένον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀνθηδῶνος κ. Νεκτάριον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

“Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀνθηδῶνος κύριε Νεκτάριε,

Μετά χαρᾶς καί πνευματικῆς εὐφροσύνης τελοῦμεν ἡ ἡμετέρα Μετριότης μετά τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων ἀδελφῶν συλλειτουργῶν ἐν τῷ Πανσέπτῳ τούτῳ Ἱερῷ Ναῷ τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου -ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου τιμῶνται καί τὰ τρία Μετόχια τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Κωνσταντινουπόλει-, ἐν τῷ Ἱερῷ τούτῳ Κέντρῳ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅπου αἱ πλάκες τῆς Διαθήκης τοῦ Μωϋσέως καί ἡ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου καί ἡ Ἀγία Τράπεζα τῆς Χάριτος ἀπὸ αἰώνων ἐκπέμπουν φῶς ἀληθείας, φῶς σταυροῦ, φῶς Ἀναστάσεως, ἱερουργοῦμεν, λέγομεν, τὸ μυστήριον τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς θεοφιλίας, κατόπιν ἀδελφικῆς παρακλήσεως τῆς Αὐτοῦ Μακαριότητος, τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυρίου θεοφίλου.

Χαίροντες διὰ τὴν τιμὴν καί τὴν ἐμπιστοσύνην, μετά τῶν ὁποίων περιέβαλε καί ἀνεγνώρισεν ἡ ἀδελφὴ Σιωνίτις Ἐκκλησία καί ὁ Προκαθήμενος αὐτῆς προσφιλὴς ἀδελφός Πατριάρχης κύριος θεόφιλος μετά τῆς περὶ αὐτόν Ἱερᾶς Συνόδου τὴν ἐπί σειράν ἐτῶν διακονίαν σου ἐνταῦθα, ὡς Ἐπιτρόπου τῶν ἐν τῇ Πόλει Ἱερῶν Μετοχίων αὐτῆς, ἐκ καρδίας ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἀγαθῆς ἀγγελίας ἐδεήθημεν καί προσευχόμεθα ὅπως ἡ εὐλογία, ὁ φωτισμός καί ἡ ἐνδυνάμωσις τοῦ Παναγίου Πνεύματος αἰεὶ συνοδεύουν τὴν ὑμετέραν θεοφιλίαν εἰς τὸ ἀρχόμενον νέον σ τ ᾱ δ ι ο ν ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, ὥστε νὰ ἀναδειχθῇς ἀντάξιος τῆς προσγενομένης ὑψηλῆς ταύτης τιμῆς καί τῶν προσδοκιῶν τῆς πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Σιών καί πολύτιμον στήριγμα τοῦ ἔργου αὐτῆς εἰς τὴν ἐν μέσῳ συχνάκις κινδύνων καί θλίψεων καί πειρασμῶν ἱστορικὴν καί σύγχρονον πορείαν αὐτῆς.

Ἡ Μήτηρ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, τὸ Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, διετήρησεν ἀνά τούς αἰῶνας καί μέχρι σήμερον ἀνεφέλους ἀγαθὰς σχέσεις συνεργασίας καί συναλληλίας μετά τοῦ Πρεσβυγενοῦς Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐν πᾶσι τοῖς ζητήμασι, διορθοδόξοις καί διαχριστιανικοῖς, ἐν τῇ διαχρονικῇ διαφυλάξει τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ἐν ἀλληλοπεριχωρήσει πολλάκις, καί

πάντοτε ὅμως ἐν διαφυλάξει ἀνοθεύτου ἀπό ὀθνείων στοιχείων καί ἀκεραίας τῆς Ὁρθοδόξου ἐκκλησιαστικῆς πράξεως, παραδόσεως καί τάξεως, ἐν τε τοῖς δόγμασι καί ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ θεωρίᾳ καί πράξει καί ζωῇ.

Εἴκοσιν αἰῶνας παρουσίας καί μαρτυρίας ἔχουσα ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἐγνώρισεν ἡμέρας δυσχειμέρους καί εὐδίου, ἡμέρας ἀνελεήτων διωγμῶν ἀλλά καί ὑπερβολικῆς αὐξήσεως τοῦ γεωργίου αὐτῆς, ἐγνώρισεν ὑποταγὴν εἰς ἀλλοτρίους τῆς πίστεως ἐξωτερικούς παράγοντας καί ἄρχοντας, ἀλλά καί ἡμέρας ἀνεκφράστου δόξης καί ἀγαλλιάσεως, ὡς ἡ Ἱερά Πορεία τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἡ ἐπὶ γῆς διδασκαλία, τὰ θαύματα, τό Πάθος, ὁ Σταυρός, ἡ Ἀνάστασις, ἡ ἐπιδημία τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, ἡ θεία Χάρις, ἡ εὐφρόσυνος ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καί Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Ἡ Ὑψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν Ἱεροσολύμοις ὑπό τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀγίου Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καί τῆς Ἀγίας Μητρός αὐτοῦ Ἑλένης, μετὰ τῶν ὁποίων εἰκονίζεται ὁ Σταυρός εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Εἰκονογραφίαν, παραλληλίζεται καί ταυτίζεται πρὸς τὴν σήμερον ἐορταζομένην ἡμέραν τῆς Ἀναστηλώσεως τῶν Ἀγίων καί Ἱερῶν Εἰκόνων, γενομένην ἐν τῇ γειτονικῇ πόλει τῆς Νικαίας διὰ τῆς Ἀγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Κατὰ τε τὴν Ὑψωσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί κατὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία χαίρει καί εὐφραίνεται, ἀποκτήσασα τὸν πρότερον κ ὁ σ μ ο ν αὐτῆς, τὸν Σ τ α υ ρ ὅ ν καί τὰς ἀγίας ε ἰ κ ὁ ν α ς, ὑπὲρ τῶν ὁποίων αἱ μυριάδες τῶν ἀγίων ὁμολογητῶν καί τό αἶμα αὐτῶν ἐξέχεαν, ἵνα μὴ κατισχύσῃ ἡ ἀσέβεια, ἀλλά ἡ εὐ σ έ β ε ι α, ἡ ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α καί ἡ ὁ ρ θ ο π ρ α ξ ί α. Κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, οἱ Ἄγγελοι περιχαρῶς ὑπαντοῦν τὴν πανήγυριν· οἱ Ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν συγχορεύουν· καί ὁμοῦ μετ' αὐτῶν ὁ χορὸς τῶν Προφητῶν· τό στίφος τῶν Μαρτύρων καί ἡ ὁμήγυρις πάντων τῶν δικαίων, προεξαρχούσης τῆς Κυρίας Θεομήτορος καί εὐλογοῦντος τοῦ ἐν Ἀγίοις δοξαζομένου Θεοῦ.

Οἱ πάντες σήμερον χαιρόμεθα, διότι ἡ διὰ τῶν ἀγίων εἰκόνων μεταδιδομένη Χάρις καί δύναμις τοῦ Θεοῦ κατισχύει τῆς ἀντικειμένης δυνάμεως, καί διότι αἰσθανόμεθα νοερῶς παρισταμένην μετὰ πάντων ἡμῶν, συνιερουργοῦσαν τό Μυστήριον τῶν μυστηρίων, τὴν πληθύν τῶν ἐν τῇ Πόλει ταύτῃ τοῦ Κωνσταντίνου, τῶν θρύλων καί τῆς παραδόσεως, τῆς καθιερώσεως τοῦ δόγματος καί τῆς κατισχύσεως τῆς ἀληθείας ἐπὶ τοῦ ψεύδους, τοῦ δικαίου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδικίας καί ματαιοδοξίας, τὴν πληθύν, λέγομεν, τῶν ἀγίων ὁμολογητῶν, καταστεφομένων μέ κλέος οὐράνιον, καταστολὴν δόξης. Σήμερον προσκυνοῦνται αἱ ἱεραὶ εἰκόνες καί ἡ τοῦ Χριστοῦ ἐνανθρώπησις ἐξαγγέλλεται. Σήμερον κατὰ μέν τοὺς εἰκονομάχους προσκυνεῖται τό ξύλον τῶν εἰκόνων, κατὰ δὲ τοὺς ὀρθοδόξως φρονοῦντας ἡ τιμὴ ἀναβαίνει οὐχὶ εἰς τὴν ὕλην τὴν φθειρομένην, τό ξύλον, ἀλλὰ εἰς τὰ εἰκονιζόμενα ἀόρατα καί συγχρόνως παρόντα, ἱερά Πρόσωπα τοῦ Κυρίου καί τῆς Παναγίας Μητρός τοῦ καί τῶν Ἀγίων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁσίων, τῶν Δικαίων καί τῶν Ὁμολογητῶν.

Αἱ ἱεραὶ εἰκόνες, καταυγαζόμεναι ὑπὸ τῶν θείων καί ἀκτίστων ἐνεργειῶν, ἵνα κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν εἴπωμεν, ἀποτελοῦν τμῆμα τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμῶν πολιτισμοῦ, οὐχὶ ὅμως ἀπλᾶ καλλιτεχνικά ἔργα, ὡς θεωροῦν αὐτάς τινες. Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! Αἱ εἰκόνες ἐκφράζουν πρωτίστως τὴν ἐσωτερικὴν ψυχικὴν ὠραιότητα τῶν εἰκονιζομένων προσώπων, καί διὰ τοῦ αἰσθητικοῦ κάλλους των μᾶς μεταφέρουν εἰς τό ὑπὲρ αἴσθησιν καί ἔννοιαν κ ἁ λ λ ο ς, ἀλλὰ καί ἐμφανίζουν ἐν χρωστῇρι καί χρώμασι τὴν ν έ κ ρ ω σ ι ν τῶν ἐμπαθῶν αἰσθήσεων τῆς

καρδίας, τόν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν, τήν θεολογικήν γνῶσιν καί ἐμπειρίαν τῆς Ἐκκλησίας, αὐτήν ταύτην τήν πίστιν, ἡ ὁποία “τήν οἰκουμένην ἐκράτυνε” καί κρατύνει καί συντηρεῖ μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, ὅτε ἤξει ὁ δίκαιος κριτής, ὅστις καί ἀφανίσει πᾶσαν ἀδικίαν ἀπό τῆς γῆς, πρῶτον διὰ τῶν ἐπτά φρικτῶν Ἀγγέλων τῆς Ἀποκαλύψεως, εἴτα καί διὰ τῆς ἰδίας ἐπιφανείας οὐχί πλέον ὡς σωτήρος ἀγάπης, ἀλλά ὡς κριτοῦ δικαιοσύνης. Ἡ εἰκὼν εἶναι τό ἀρχαῖον κἀλλος, εἶναι τό “καθ’ ὁμοίωσιν”, πρὸς τό ὁποῖον δέον νά τείνη “τό κατ’ εἰκόνα”.

Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε Ἀρχιεπίσκοπε κύριε Νεκτάριε,

Κατά τήν λαμπράν καί φωταυγῇ ταύτην ἡμέραν διὰ τήν καθ’ ἡμᾶς Μητέρα Κωνσταντινουπολίτιδα Ἐκκλησίαν καί διὰ τήν παροικοῦσαν ἐν Ἱεροσολύμοις, μέσα εἰς τήν κοινήν ταύτην χαράν τῆς κατισχύσεως τῆς ἀληθείας ἐπὶ τῆς πλάνης, τελεῖται ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία σου. Τά μηνύματα πολλά. Αἱ διαστάσεις τοῦ μυστηρίου ἐπεκτείνονται. Ἡ Χάρις καί ἡ Ἀλήθεια ἤκασι. Καί ἡ ὑμετέρα θεοφιλία καλεῖται εἰς τόν ἀγαθόν διὰ νά πληροφορήσῃ καλῶς τήν ἀρχομένην διακονίαν της: “Μακάριος ὁ τρέχων, τρισμακάριος ὁ ὑπομένων, παμμακάριος ὁ πῦρ πυρί τῆς ἐπιθυμίας καί ἀγάπῃ θεοῦ ἀνάπτων ἐν ἑαυτῷ καθ’ ἐκάστην. Οὐκ ἀποθανεῖσθε, ἀλλά ζήσεσθε· οὐ χωρισθήσεσθε, ἀλλά συναφθήσεσθε· οὐκ ἀτιμασθήσεσθε, ἀλλά δοξασθήσεσθε”, ἐάν τήν ἀρχιερατικήν διακονίαν σας, ἀδελφέ, “περιζωσάμενος τό λέντιον” μέχρι τέλους βεβαίαν καί ἀσφαλῆ φυλάξητε, ἵνα κατὰ θεόδωρον τόν πολίον τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου ἀδελφόν εἴπωμεν.

Ἀγωνίζου μέ αὐταπάρνησιν ἵνα ἀρέσῃς θεῷ καί οὐχί ἀνθρώποις καί τιμῆς τήν τιμήν, μέ τήν ὁποίαν σε ἐτίμησεν ὁ Κύριος καί ἡ Ἐκκλησία σου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως, ἡ ἐν Ἱερουσαλήμ. Ἀγωνίζου κατὰ τῆς φιλαυτίας, διὰ τῆς ὁποίας ἀπό τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου τά κακά εἰσῆλθον εἰς τόν κόσμον. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἠγάπησεν ἀντί τοῦ θεοῦ τόν ἑαυτόν τοῦ καί ἐπίστευσεν ὅτι θά γίνῃ ισόθεος καί διὰ τοῦτο ἐξέπεσε τοῦ ὕψους τῆς ἀγγελικῆς διαγωγῆς. Μή φρόντιζε τήν ἔξωθεν εὐκοσμίαν, ἀλλά τήν ἔνδον θεοτύπων σκηνήν, καί μή παρόργιζε τήν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου, τοῦ πλήττοντος συμπαθῶς καί σπλαγχνιζομένου θερμῶς.

Πορεύου καθ’ ἡμέραν ἐν τοῖς τοῦ Κυρίου μαρτυρίοις καί φύλασσε τήν κατάστασίν σου ἐν ἀγιασμῷ σωφροσύνης, ἐγκολπούμενος τήν ταπείνωσιν καί τήν ταπεινοφροσύνην, ἀσπαζόμενος τήν ἀγάπην καί θωρακιζόμενος διὰ τῆς πίστεως εἰς τήν ἀλήθειαν. Θάρσει πάντοτε· ὁ καλῶν σε ἐνίκησε τόν κόσμον! Ἄς μή ἀλλοιώσῃ τό δῶρον τῆς ἀρχιερωσύνης τήν στάσιν σου ἔναντι τῶν ἀδελφῶν σου: ἵνα μή εἰς κρίμα σοι γένηται. Ἡ ἐμπαθής ἔφεσις διὰ τήν ἐξουσίαν, διὰ τήν ματαίαν ἀνθρωπίνην δόξαν, διὰ τήν κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν καί ἐν γένει ἐπὶ τῶν τοῦ κόσμου τούτου πραγμάτων, παραμορφώνει εἰς τόν ἄνθρωπον τήν εἰκόνα τοῦ θεοῦ καί τόν κάνει νά προσκυνῇ τόν πειραστήν, εἰπόντα πρὸς αὐτόν τοῦτον τόν κυριεύοντα ζώντων καί νεκρῶν: “Σοί δώσω τήν ἐξουσίαν ταύτην ἅπασαν... ἐάν πεσὼν προσκυνήσῃς μοι” (Ματθ. δ’, 9). Ἔχε πάντοτε ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις, τοῖς διανοήμασι, τοῖς διαλογισμοῖς σου, τήν προτροπήν τοῦ Κυρίου: “οἶδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν. Οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ’ ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔσται ὑμῶν διάκονος, καί ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος” (Ματθ. κ’, 25-27). Ὁ Ἐπίσκοπος, ὁ προεξάρχων τῆς μυστηριακῆς ἱερουργίας ἐν τῇ πληρότητι, δέν εἶναι οὔτε πρῶτος, οὔτε ἐξουσία, οὔτε κυριότης, οὔτε ἀρχή, οὔτε δόξα, ἀλλά εἶναι δοῦλος καί διάκονος καί ἀδοξία καί τίποτε,

παρά μόνον ὁ μ ε τ έ χ ω ν καί ὁ μ ε τ α δ ί δ ω ν Χάριν καί Εἰρήνην, καί αὐτήν οὐχί ἰδικήν του, ἀλλά τοῦ Χριστοῦ.

Ἀτυχῶς, τό “ζιζάνιον” τῆς κατακυριεύσεως, ὡς τό ἀποκαλεῖ Αὐτός ὁ Κύριος, καί τῆς δόξης -ἐν τῇ οὐσίᾳ ἀδοξίας- καί τῆς ἀπλήστου κατακυριεύσεως τοῦ κόσμου - ἐν τῇ πραγματικότητι γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύσει-, εἰσχωρεῖ πολλάκις καί εἰς τόν χῶρον τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας ἥ καί ὁλοκλήρων ἐκκλησιαστικῶν σωμάτων, καί ἀντικαθιστᾷ τήν δ ι α κ ο ν ί α ν, διά τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος γίνεται “τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός” (Α΄ Πέτρ. 5,1).

Ἄς μή λησμονῶμεν ἅπαντες, ὅτι ἐντός τοῦ φωτός τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί μόνον δυνάμεθα νά γνωρίσωμεν τήν φύσιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν ἕκαστος. Ἄς μή λησμονῶμεν ἀκόμη ὅτι διά νά δυνηθῇ ὁ ἄνθρωπος νά ἴδῃ καθαρῶς τά πράγματα πρέπει νά ἀπαλλαγῇ ἀπό τά πάθη αὐτοῦ καί νά κενωθῇ διά νά λάβῃ τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ.

Μή φοβηθῆς τὰς ποικίλας δυσκολίας. Γνώριζε ὅτι ἡ ὁδός ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ζωὴν εἶναι στενὴ καί τεθλιμμένη. Ἡ καρδία καί ὁ νοῦς μας αἰσθάνονται τήν ἀδυναμίαν νά ἀκολουθήσωμεν τόν Χριστόν εἰς τόν σταυρόν καί τά βήματά μας βραδύνουν: “ἦν προάγων αὐτοῦς ὁ Ἰησοῦς, καί ἐθαμβοῦντο, καί ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο (οἱ ἀπόστολοι)” (Μάρκ. 1΄,32). Ἡ σ ο φ ί α τοῦ Θεοῦ καλεῖ· οἱ ἄνθρωποι δέν ὑπακούομεν· ἐκτείνει λόγους διά τῶν ὄντων καί δέν προσέχομεν· ἀκυροῦμεν τὰς βουλὰς τῆς, διαλογιζόμενοι ἀνθρωπίνως καί δέν προσέχομεν εἰς τοὺς ἐλέγχους αὐτῆς. Καί διδάσκει, τέλος, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ: “Ἐμίσησαν γάρ σοφίαν, τόν δέ φόβον τοῦ Κυρίου οὐ προείλοντο, οὐδέ ἤθελον ἐμαῖς προσέχειν βουλαῖς ἐμυκτήριζον δέ ἐμούς ἐλέγχους” (Παροιμ. 1,29-30). Μή λησμόνει ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ σου, ἐν ὅλῃ τῇ βιοτῇ σου, ἐν ὅλῃ τῇ διακονίᾳ σου, τοὺς λόγους τούτους τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας ἀψευδὴς μάρτυς εἶναι αὕτη αὕτη ἡ ἀνθρωπίνη ζωή, ἀκατάλυτον δέ σύμβολον αὐτῆς ὁ περιώνυμός ποτε Ναός τῆς, ὁ Ναός τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ὁμοῦ μετ’ ἐκείνου τῆς Θείας Εἰρήνης καί τῆς Θείας Δυνάμεως ἐν τῇ Πόλει ταύτῃ. Πορεύου, λοιπόν, ἐν σοφίᾳ, ἐν εἰρήνῃ, ἐν δυνάμει. Πορεύου ὅμως καί κυρίως ἐν ἀγάπῃ καί μόνον, ἡ ὁποία ἔξω βάλλει τόν φόβον, τήν ἀδικίαν, τό πάθος, τήν δειλίαν. Πορεύου εἰς τὰς δυσκολίας καί τά ἐμπόδια μέ τήν αἴσθησιν ὅτι “ὥσπερ κοινωνός εἶ τῶν παθημάτων” (πρβλ. Β΄ Κορ. α΄ 7), τοιουτοτρόπως θά γίνῃς καί τῆς παρακλήσεως.

Προσκαλοῦντες Σε ἐνώπιον τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, διά νά λάβῃς ἐκ τῶν πηλίνων χειρῶν ἡμῶν καί τῶν συλλειτουργούντων ἀδελφῶν Ἱεραρχῶν τήν Χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης, κατακλείομεν διά τῶν προτροπῶν καί παραινέσεων Ὁρθοδοξίας, Ὑψώσεως, ταπεινώσεως, εἰρήνης, οἰκτιρμῶν καί ἐλέους.

Ἐν τῇ Θείᾳ Ἀγάπῃ πρόσελθε, Θεοφιλέστατε Ἐψηφισμένε, καί ἡ Θεία Χάρις εἴθε νά σέ ὁδηγῇ, ὥστε ἡ ἀγάπη αὐτῇ νά εἶναι τό βίωμά σου, διά νά λάμπῃς “πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ” (Ματθ. ε΄ 16). Ἀμήν.

Μετά τήν χειροτονίαν ἔλαβε χώραν ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔνθα ὁ χειροτονηθεὶς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀνθηδῶνος κ. Νεκτάριος προσεφώνησε τόν Παναγιώτατον Πατριάρχη Βαρθολομαῖον διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

“Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Σεβασμιώτατε ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου τῆς Ἀγίας

Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης κ.κ. Θεοφίλου, Ἁγίε Καπιτωλιάδος,
κύριε Ἡσυχίε,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Ἐντιμότατε κ. Γενικὲ Πρόξενε,

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔζησα τὸ θαῦμα καὶ τὴν ἔκπληξη τοῦ προφήτη Ἡσαΐα: ὁ Προκαθήμενος Μακαριώτατος Πατριάρχης κ.κ. Θεόφιλος καὶ ἡ Ἁγία καὶ Ἱερά Σύνοδος τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ἔλαβαν τὸν πυρακτωμένον ἄνθρακα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἐκ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ἐκ τῆς λογχισμένης πλευρᾶς τοῦ Ἑσταυρωμένου Ἰησοῦ καὶ τὸν ἀπέθεσαν ὅχι μόνο στὰ χεῖλή μου, ἀλλὰ καὶ στὸ βάθος τῆς ὑπάρξεώς μου, γιὰ νὰ ἐπιφέρῃ σὲ αὐτὴν, τὴν σημαντικώτερη ἀλλοίωση καὶ νὰ μεταπλάσει τὸ ὀστράκινο σκεῦος σὲ δοχεῖο τῆς χάριτος καὶ σὲ κρίκο τῆς ἀποστολικῆς παραδόσεως.

Σήμερα παρακαλῶ τὰ λειτουργικὰ πνεύματα, τὰ «εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα», (Ἑβρ. Α΄, 14), νὰ τοποθετήσουν στὸ βάθος τοῦ εἶναι μου, στὸν χῶρο τῶν προσανατολισμῶν, τὴν διάθεση καὶ τὴν προσευχὴ τῆς πλήρους παραδόσεως στὸν Θεὸ καὶ στὸ θέλημά Του, ὥστε νὰ ἐμπιστευθῶ, μὲ τρόπο ἀπόλυτο, τὴν ὑπαρξή μου στὴν ἀγάπη καὶ τὴν χάριν Του. Νὰ ἀξιωθῶ εἰλικρινά, νὰ ἐπαναλάβω τὰ θεόπνευστα λόγια: «τὰ νῦν παρατίθεμαι ἐμαυτὸν καὶ ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς Χάριτος Αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ἡμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν», (Πράξ. κ΄, 23).

Ἄλλως τε, αὐτὸ εἶναι στὸ σύνολό τοῦ τὸ νόημα τοῦ σήμερον τελεσιουργηθέντος μυστηρίου. Σκοπὸς τοῦ δὲν εἶναι νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν ἐξαγγελίας ὡραίων λόγων. Ὁ ἐπίσκοπος δὲν εἶναι οὔτε ἕνας «κοινωνικὸς ἐργάτης» οὔτε ἕνας «ἡγέτης», μὲ τὸ συνηθισμένο περιεχόμενο τοῦ ὅρου. «Ἄγγελος Κυρίου ἐστὶ, ὅτι οὐ τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τοῦ πέμποντος ἀναγγέλλει», (Ἰω. Χρυσόστομος) καὶ ἀποστολὴ τοῦ εἶναι «πτερῶσαι ψυχὴν, ἀρπάσαι κόσμου καὶ δοῦναι Θεῷ», (Γρ. Θεολόγος).

Ὀλόκληρη ἡ ζωὴ, ἡ παρουσία, ἡ μαρτυρία καὶ τὸ ἔργο τοῦ ἀποτελοῦν μιὰ ἀκτίνα, ἀπ' τὴν ὁποία τὸ μυστήριό τῆς ἐνανθρωπήσεως, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ «λόγος τοῦ σταυροῦ» (Α΄ Κορ. α΄ 18), φωτίζουν τὴν συγκεκριμένη ἱστορικὴ στιγμή καὶ προσφέρονται δυναμικὰ στὸν ἄνθρωπο. Εἶναι λοιπὸν φυσικὸ, κάποιος, κάνοντας τὰ πρῶτα τοῦ βήματα σὲ μιὰ τέτοια ἰδιόμορφη ἀποστολή, νὰ μὴ διατυπώνῃ στὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν Ἐκκλησίαν, ἐπαγγελίες ἢ πολὺ περισσότερο ἀνθρωπίνους προγραμματισμούς, ἀλλὰ νὰ νοιώθῃ ἔντονη τὴν ἀνάγκη νὰ καταθέτῃ τὴν προσωπικὴ τοῦ ἀγωνία καὶ τὴν «τοῦ Θεοῦ φυτεῖαν, τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν» (Διαταγαὶ Ἀποστόλων) στὴν αἱματόβρεκτη ἀγκαλιὰ τοῦ μόνου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ μάλιστα, ὅταν τὸ ξεκίνημά τοῦ αὐτὸ γίνεται ἐντὸς τῶν δακρυβρέκτων ὁρίων τῆς περισυλλογῆς τῆς ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὁ ἐπίσκοπος λοιπὸν ἔρχεται σήμερον νὰ ζήσει κοντὰ στὸν λαὸ καὶ νὰ πεθάνῃ μαζί του, καὶ νοιώθῃ τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκθέσῃ στοὺς ἀδελφούς τοῦ τὴν μεγάλη τοῦ ἀγωνία, ὥστε καὶ ἐκεῖνοι μὲ τὴν σειρά τους νὰ τὴν οἰκαιοποιηθοῦν γιὰ νὰ γίνῃ «κραυγὴ ἰσχυρὰ πρὸς τὸν Κύριον».

Παναγιώτατε καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί,

Ὁ ὁμιλῶν κατέχει τὸ ἱστορικὸ προνόμιο νὰ εἶναι κληρονόμος τῆς ἱερᾶς

Ἀγιοταφίτικῃς παραδόσεως καί ἱστορίας δύο χιλιάδων ἐτῶν, ἀλλά καί ταυτόχρονα εἶναι φορεῦς τῶν ἀνησυχιῶν καί τῶν προβληματισμῶν τῆς σύγχρονης γενιᾶς. Ὁ ἴδιος αἰσθάνεται ἕναν ψυχικὸ σύνδεσμο μὲ τὸν κόσμον τῶν νέων. Ἐζήσῃ καὶ ζεῖ μαζί τους τὸ δρᾶμα τῆς σύγχρονης ἱστορίας. Τυλίχθηκε μέσα στοὺς καπνοὺς τῶν κοινωνικῶν ἀναταραχῶν. Χάρηκε τὴν ἀπίστευτὴ ἀνάπτυξη τῆς τεχνολογίας, ἀλλὰ ταυτόχρονα ἔνοιωσε νὰ τὸν πνίγῃ ὁ φόβος τῆς καταστροφῆς, τὴν ὁποία ἡ τεχνολογία αὐτὴ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ στὸν γηραιὸ πλανήτη μας. Γνώρισε τὴν σύνθλιψη τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καί τὴν πίεση καὶ κατάθλιψη τῆς μοναξιᾶς, τὴν ὁποία μέσα στὴν σύγχρονη καταδυναστευτικὴ ζωὴ δοκιμάζουμε. Προβληματίσθηκε πάνω στὸ φαινόμενο κοινωνίας καὶ ἐπικοινωνίας λαῶν, ἀλλὰ καί στὶς ἐξοντωτικὲς ἀπόπειρες ποὺ γίνονται ὅχι μόνο στὸ συγκεκριμένο πρόσωπο, ἄτομο ἢ συγκεκριμένο ἐκπρόσωπο φυλῆς ἢ ἰδεολογίας, ἀλλὰ στὴν ἐξόντωση, τῆς ἴδιας τῆς ἀνθρώπινης φύσης, τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητος, ποὺ κάθε μέρα πραγματοποιεῖται.

Ὁ ὁμιλῶν ἐπίσκοπος εἶναι ἕνα γνήσιο τέκνο τῆς ἐποχῆς του, καὶ φέρει ἐπάνω του, ὅλα τὰ στίγματα καὶ τὶς ἀγωνίες αὐτῆς τῆς ἐποχῆς. Οἱ προσανατολισμοὶ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου τὸν ἀπασχολοῦν σοβαρά. Τὸ πρόβλημα τῆς ἐλευθερίας εἶναι πρόβλημά του. Ἡ ἀνάπτυξη τῆς καθεμιᾶς προσωπικότητος καὶ ἡ πορεία της τὸν βασανίζουν. Ἀπὸ τὰ προβλήματα, ποὺ εἶναι καθαρὰ προσωπικά, μέχρι ἐκεῖνα, ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν οἰκογένεια καθὼς καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρονται στὴν οἰκουμενικὴ μορφή τῆς σύγχρονης ζωῆς, συνωθοῦνται στὴν σκέψη του καὶ στὴν καρδιά του.

Δὲν φιλοδοξεῖ νὰ δώσῃ ἀπαντήσεις καὶ τυποποιημένες λύσεις στὰ ἐν λόγω προβλήματα. Φρονεῖ ὅτι ἀποστολὴ τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι νὰ θανατώνῃ τὴν ἀνθρώπινη ἀγωνία καὶ σκέψη, δίνοντας πρόχειρες συνταγές, ἀλλὰ νὰ κἀνῃ ἕναν διάλογο μὲ τὸν σύγχρονον κόσμον, τὸν τόσο ταλαιπωρημένο ἀπὸ τὴν λεγόμενη κρίση ὅλων τῶν ἀξιῶν. Διάλογο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἀνοίξῃ στὸν κόσμον αὐτὸ ὀρίζοντες καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ, ὥστε νὰ δοθοῦν οἱ δυνατότητες ἐλευθερίας γιὰ νὰ πορευθῇ πρὸς τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καταλλαγῆς καὶ στὴν συνέχεια νὰ τοῦ παραδοθῇ μὲ μεγάλη προθυμία.

Βασικὴ προϋπόθεση καὶ ὀρθὴ πλεύση γιὰ τὸ ἄνοιγμα αὐτὸ θεωροῦμε τὴν ἀγάπην. Τὴν ἀγάπην ποὺ δὲν εἶναι ἄρτυμα ζωῆς ἢ προσφορὰ συμπόνιας, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ὡς ἐσωτερικὴ τοποθέτηση μὲ τὸ εὐαγγελικὸ της νόημα καὶ περιέχομενο. Ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ πιστεῦν, ὅτι «οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ, πάντες γὰρ εἰς ἑσμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ», (Γαλ. γ', 28).

Αὐτοὶ οἱ ὁραματισμοί, αὐτὲς οἱ περιπετειώδεις ἀναζητήσεις ἀποτελοῦν αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ ἔμπονο πάθος τοῦ νέου ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος τούτῃ τὴν ὥρην ἀναλαμβάνει τὴν βαρύτεν ἐνθύνη νὰ πορεύεται στὸ ἐξῆς «ὥσπερ κριὸς ἐπίσημος ἐκ μεγάλου ποιμνίου εἰς προσφοράν», (Μαρτ. Πολυκάρπου) καὶ νὰ μεριμνᾷ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη περιπέτεια. Ὅμως ἐντὸς τῶν συνόρων αὐτῶν περιέχονται προσπάθειες, κόποι καὶ μόθοι, ἀπογοήτευση, ἀτέλειωτοι ἰδρωῖτες. Μεγάλῃ περιπέτεια ἡ ζωὴ τοῦ ἐπισκόπου. Παρηγοριὰ καὶ δύναμη στὴν δύσκολη αὐτὴ πορεία ἀπομένει γι' αὐτόν, ὅτι ἀναλαμβάνει τὸ βαρὺ φορτίον μέσα στὴν πένθιμη ἀτμόσφαιρα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Ὁ Ἰησοῦς, ὁ μέγας Ἀρχιερεὺς, ἀναλαμβάνει τὸν σταυρὸν ἐκάστου καὶ βηματίζει μὲ πολὺν κόπον καὶ μὲ μεγάλη ὀδύνη στὸν τόπον τοῦ μαρτυρίου. Καὶ πολὺ ἀργότερα, ἐδῶ στὴν ἄκρην τῆς αὐλῆς τῶν ἐπισκόπων του, ἕνας νέος Κυρηναῖος ἀναλαμβάνει νὰ κρατήσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴν τὸ βάρος τοῦ σταυροῦ, μὲ τὴν προσδοκίαν

ὅτι ἴσως κάποτε ἡ διακονία τοῦ αὐτῆ ἀποκτήσει λίγη χάρη.

Ἡ διακονία αὐτῆ ἀφορᾷ ὡς γνωστὸν τὰ ἐν τῇ Πόλει ἱερὰ καθιδρύματα τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Καὶ ἐπιτρέψατέ μου, Παναγιώτατε, νὰ πῶ τούτῃ τὴν στιγμή ὅτι μὲ μεγάλο κόπο καὶ μόχθο φρόντισαν οἱ προκατόχοί Σας γιὰ τὴν ἐπιβίωσίν της στὸ διάβα τῶν αἰώνων, ὡς ἀναφέρει ὁ Μέγας Χαρτοφύλαξ καὶ Χρονογράφος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Μανουὴλ Γεδεών, (Ἱστορία τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων).

Τὴν δέ ἄρρηκτον σχέσιν μεταξύ τῆς Μητρός Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας μαρτυροῦν οἱ κανονικὲς πράξεις ἐκλογῆς, καθὼς καὶ ἡ παρουσία καὶ διαμονὴ πολλῶν Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων εἰς τὸ ἐν Φαναρίῳ Μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου.

Ἄλλως τε καὶ ἡ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονία μου σήμερον ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος δέν εἶναι ἡ τρανωτέρα ἀπόδειξις ὅτι τοῦ Ἰδίου Σώματος τοῦ Κυρίου μέλη εἶναι αἱ δύο Ἐκκλησίαι.

Κατακλείοντας τὸν λόγον μου, ἐν πρώτοις μιμησκόμαι τῆς Αὐτοῦ θειοτάτης Μακαριότητος, τοῦ Προκαθημένου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, τοῦ Πατρός καὶ Πατριάρχου μου κυρίου κυρίου θεοφίλου τοῦ Γ', εἰς τὴν εὐμενῇ πρόκρισιν τοῦ Ὁποίου ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κανονικὰς ψήφους τῆς περὶ Αὐτοῦ Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ὁφείλεται ἡ προαγωγικὴ αὐτῇ ἐξέλιξις εἰς τὴν ζωὴν μου.

Τὸν εὐγνωμονῶ, ὑποβάλλων τὴν ἐγκάρδιον εὐχαριστίαν μου διὰ τοῦ προσελθόντος σήμερα Ἐκπροσώπου Του, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου.

Τὸν εὐγνωμονῶ πάλιν καὶ πολλάκις, διότι μοι ἐνεπιστεύθη τὴν βαρυτάτην εὐθύνην τοῦ Ἀγιοταφίτου Ἀρχιερέως, ἡ ζωὴ τοῦ ὁποίου εἶναι καθημερινὴ μαρτυρία καὶ μαρτύριον ὡς φύλακος τῶν Ἱερῶν καὶ σεβασμίων τῆς πίστεως ἡμῶν. Τὸν εὐγνωμονῶ μέ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μου γιὰ τίς φανερές καὶ ἀφανεῖς εὐεργετικὲς Του σκέψεις καὶ πράξεις πρὸς με καὶ καταθέτω εἰς τὸ σεπτὸ πρόσωπό Του τὴν ἄδολον καὶ ἄνευ ὄρων ὑπακοὴν καὶ ἀφοσίωσίν μου.

Εὐχαριστίας πολλὰς εἰς τὴν Ἀγιοτοαφιτικὴν Αδελφότητα, ἡ ὁποία μέ ἐστήριξε καὶ μέ ἠγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα τῆς εἰσόδου μου εἰς αὐτήν, τοὺς Πατέρας τῆς ὁποίας θερμῶς εὐχαριστῶ.

Πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς μου γονεῖς, Σάββα καὶ Σοφία, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ἀδερφό μου Γεώργιο καὶ τὴν οἰκογένειά του ἐκφράζω μέ συγκίνηση τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα.

Εὐχαριστίες ἐκφράζω καὶ σέ ὅλους τοὺς συνελθόντας εἰς τὴν χαρὰν ταύτην πατέρες, φίλους καὶ ἀδελφούς μέ πρῶτον τὸν Ποιμενάρχην τῆς ἰδιοιτέρας πατρίδος μου, Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Δράμας κ. Παῦλον, πρὸς τὸν Πρωτοσύγκελλον αὐτοῦ τὸν πολίον καὶ πολυσέβαστον Ἀρχιμανδρίτην π. Γεώργιον Τσακίρογλου τὸν συμμαρτυρήσαντα εἰς τὸ μυστήριον τῆς χειροτονίας μου, τὸν Πατέρα Παναγιώτη Σπυριδάκη, ἱερέα τῆς ἐνορίας μου, παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθην τὰ πρῶτα ψελλίσματα τῆς πίστεως. Τὸν βαθύ ἀπευθύνω σεβασμό μου εἰς τὸν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου Ἀγίου Ὁρους, τὸν στηρίξαντά με εἰς καιροὺς χαλεποὺς δι' ἐμέ καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβα τὸ μέγα καὶ ἀγγελικόν σχῆμα, Ἀρχιμανδρίτην π. Χριστόδουλον.

Θερμὰ εὐχαριστῶ καὶ τὸν Μητροπολίτην πρῶην Μπουένος ἈἿρες κύριον Γεννάδιον

για τήν ἐμπιστοσύνη καί τήν στοργή πού μου ἐπέδειξε στά 11 χρόνια πού ἐργάσθηκα ὑπό τās ἐντολās του.

Μνημονεύω δέ μέ ἰδιαιτέρα συγκίνησιν πρόσωπα πού σήμερα ἀπολαμβάνουν τήν ἀτελεύτητον χαράν τῆς Οὐρανίου Πολιτείας, τούς Μακαριστούς Μητροπολίτας Ρόδου κυρόν Σπυρίδωνα, Αὐστρίας κυρόν Μιχαήλ καί τόν Μητροπολίτην Ἱερισσοῦ κυρόν Νικόδημον, τόν χειροτονήσαντά με διάκονον καί πρεσβύτερον καί τοῦ ὁποίου τās εὐχās συχνά ἐπικαλοῦμαι στίς δύσκολές μου στιγμές.

Καί νῦν ἡ ταπεινή μου ἀναφορά καί οἱ ἄπειρες εὐχαριστίες μου εἰς τόν μοναχικόν περιπλανώμενον ἱερόν νυμφίον τοῦ Φαναρίου, εἰς τόν χρυσοῦν κρίκον ἀλυσίδος ἀγίων καί μαρτύρων Πατριαρχῶν, εἰς τόν Ναζωραῖον τοῦ ὁποίου ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα διαρκεῖ ὅσον καί ἡ Πατριαρχία Του, εἰς τόν μελανοφοροῦντα τῷ σώματι, ἀλλ’ ἐρυθροφοροῦντα τῇ καρδίᾳ ἐκ τοῦ καθημερινοῦ μαρτυρίου Οἰκουμενικόν Πατριάρχην κύριον κύριον Βαρθολομαῖον διά τήν πρός ἐμέ πατρικήν ἀγάπην, στήριξιν, ἐνίσχυσιν καί συνοδοιπορίαν κατά τήν πολυετῇ διακονίαν μου εἰς τήν Βασιλίδα Πόλιν. Κορωνίδα τῶν εὐλογιῶν καί εὐεργεσιῶν τῶν ὁποίων ἀποδέκτης ἔγινα καί ἡ σημερινή ἡμέρα κατά τήν ὁποίαν ἐκ τῶν Ἀγίων Αὐτοῦ χειρῶν ἔλαβα τήν χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Σᾶς εὐχαριστῶ, Παναγιώτατε Δέσποτα, ἐκ βάθους ψυχῆς καί Σᾶς παρακαλῶ. Ὑψώσατε καρδίαν καί χεῖλη εἰς τόν Ἐπουράνιον Δεσπότη καί ἐπαναλάβετε τήν προσευχήν, τήν ὁποίαν ἀπηύθυνε ὁ Βασιλεὺς Δαυΐδ ἰκετεύων διά τόν υἱό του: «καὶ τῷ υἱῷ μου δὸς καρδίαν ἀγαθὴν ποιεῖν τās ἐντολās σου καὶ τὰ μαρτύριά σου καὶ τὰ προστάγματά σου καὶ τοῦ ἐπὶ τέλους ἀγαγεῖν τήν κατασκευὴν τοῦ οἴκου σου», (Α΄ Παραλειπ., κθ΄, 19). Πολλά τά ἔτη Σας».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/jKIA7q3MI4s>

ngg_shortcode_0_placeholder